

Razgovor s pjesnikinjom Andreom Marković

Pravo malo literarno čudo s dvije objavljene pjesničke zbirke predstavlja Andrea Marković, sada već maturantica ekonomskog smjera u Srednjoj školi Otočac. U 1. razredu objavila je zbirku pjesama "**Dišem kroz tebe**", koju je napisala tijekom završnog razreda osnovne škole u Korenici. Godinu dana nakon prve objavljuje i drugu zbirku "**U sjeni labuda**". Tako je Andrea postala prva otočka srednjoškolka koja je tijekom školovanja objavila dvije zbirke pjesama. Ispričala nam je što ju je odvelo u pjesničke vode.

- Sam moj život, situacije i problemi s kojima sam se suočavala, odveli su me u pjesničke vode. Pjesme su ponekad bile jedina utjeha za sve što mi se događalo. A do tiskanja moje prve zbirke došlo je sasvim slučajno. Bez ikakvih očekivanja poslala sam svojih 79 pjesama na natječaj, nisam tome pridavala puno pažnje jer nisam znala da će od toliko mladih ljudi izabrati baš mene, iz ove naše zabitih. No, eto, imala sam sreće, pobijedila sam na natječaju Udruge građana ESSEGG Osijek i zbirka Dišem kroz tebe objavljena je 2008. godine u tiraži od 500 primjeraka. U toj zbirci pišem o ljubavi, uglavnom, to su one prve, slatke, male, tajne ljubavi koje je svatko od nas imao.

O čemu govoriš u drugoj zbirci U sjeni labuda? Kakva je to sjena?

- Druga je zbirka nastala u malo težem razdoblju mog života, puno mi je draža nego prva, svatko tko je nekoga izgubio, na bilo koji način, može se naći u toj zbirci, ona govori o gubitku pravog i istinskog prijatelja i čežnji da se ponovno sretnete, iako vas je smrt rastavila. Objavljena je na isti način kao i prva, 2009. godine u 300 primjeraka.

Jesi li zadovoljna suradnjom s nakladnicima?

- Zadovoljna sam s nakladnicima Ilijom Matićem i Anom Maroš, zahvalna sam jako ravnateljici naše Narodne knjižnice Vesni Kostelac, bez čije pomoći ja ne bih bila ovdje gdje jesam, daje mi veliku podršku i potporu u svemu.

Je li ti objavljivanje zbirki otvorilo neka nova vrata, poznanstva, spoznaje...?

- Ne znam jesam li otvorila ikakva vrata za svoju budućnost, to će otkriti za nekoliko mjeseci kad odem iz ovog grada, ali mi je drago da će nešto ostati iza mene i da će moje ime biti negdje zapisano. Svakako, stekla sam velika prijateljstva i poznanstva i da nije bilo moje umjetnosti, ne bih upoznala drage ljudi.

Zbirke si predstavila, osim u Otočcu, i u mnogim drugim gradovima?

- Predstavljanje knjige u rodnom gradu i u drugim gradovima prilično se razlikuje. U rodnom gradu predstavljanje je uvijek gledano nekim

drugim očima, iz neke druge perspektive, ne osjećam se baš sretno i zadovoljno i prihvaćeno u društvu. Razočarana sam, jako je malo ljudi koji me od srca podržavaju u mom stvaralaštву, a sve ostalo je gluma. Što se tiče Zadra, Zagreba, Benkovca..., tamo sam dočekana u posve drugom svjetlu, svi drugačije gledaju na tebe, doživljavaju te nekako uzvišeno, poistovjećuju se s tvojim riječima, zamišljaju sebe u sličnim trenucima... U biti, puno bolje nego u rodnom gradu.

Što sada pišeš? Hoće li biti treća zbirka?

- Kada me pitaju pišeš li što, ja kažem da čekam da mi roditelji kupe laptop, pa će onda, ha, ha... Trenutno ne pišem ništa, iako imam mnogo ideja. Ne znam hoće li biti treće zbirke pjesma, ali moje treće knjige bit će sigurno.

Tko su ti pjesnički uzori?

- Nemam uzora, ali poistovjećujem se s mnogima, često na satovima Hrvatskog, dok profesorica priča o opusu nekog pjesnika, vidim sebe, svoja stajališta, poglede na svijet. Jesenjin, Neruda, Šimić imaju puno pjesama meni srcu dragih, a najdraže su mi Nerudina Ove noći, Jesenjinova Ti ne voliš i ne želiš me, Lamartineovo Jezero, Preradovićevo Ljudsko srce i Mrtva ljubav.

Usud pjesnika i pjesničkog stvaranja opisao je Baudelaire u Albatrosu, Cesarić u Oblaku ... Kako ljudi doživljaju pjesnike?

- Ljudi jako teško doživljavaju pjesnike, barem u našoj sredini i našem gradu. Ne znam, mene doživljavaju na svakakve načine, ali uvijek nekim posebnim, drugačijim očima, kao da su pjesnici obilježeni nečim.

Što još voliš čitati? Koga bi stavila na prva mjesta svoje top liste ?

- Ma ja obožavam čitati, zato sve slabije i vidim, ha, ha. Koliba, Grička vještica, Ana Karenjina, Alkemičar, ima ih jako puno. Volim jako Paola Coelha, ipak knjiga mi je najdraži poklon, a ponekad i najbolji prijatelj.

Misliš li da si utjecala na mikrosvijet škole i okoline u kojoj se krećeš?

- Ne znam jesam li utjecala na ikoga, ali mi je drago da Valentina također objavljuje svoj roman. Vjerujem da ima mnogo učenika koji nemaju hrabrosti izaći u javnost sa svojim mislima, stihovima, osjećajima.

Hoćeš li se potruditi da ti život bude ispunjen pisanjem ili priželjkuješ nešto drugo?

- Vjerujte mi, od pjesništva nema kruha, ne mogu ostati na ovome, moram nastaviti školovanje da bih bila netko i nešto, od prodaje knjiga ne može se živjeti, knjige su preskupe, a čitateljstva je premalo.

Ne znam što mi život nosi, sada se vidim u nekim drugim stvarima i imam mnogo drugih ciljeva koje moram ostvariti, ali pisanja se ne odričem. Ono će uvijek biti tu, veliki dio mene, moja jedina utjeha, jer papir ipak trpi sve. Ja ne bih bila ja ako ne bih maštala, pobjegla od stvarnosti, zabilježila koju misao... M.K.G.

Andrein razred